

Міністерство освіти і науки України
Чорноморський національний університет імені Петра Могили
Факультет політичних наук
Кафедра міжнародних відносин та зовнішньої політики

**ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНА СТРАТЕГІЯ США ЩОДО КРАЇН
«ЛІВОГО ПОВОРОТУ» В ЛАКБ**

АВТОРЕФЕРАТ

дипломної роботи

на здобуття освітнього ступеню «магістр»

Виконав:

студент VI курсу, групи 691м

Галузь знань:

29 «Міжнародні відносини»

Спеціальність: 291

«Міжнародні відносини, суспільні
комунікації та регіональні студії»

Федоров Олександр Валерійович

Керівник:

кандидат історичних наук, доцент

Богданова Тетяна Євгенівна

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА РОБОТИ

Актуальність теми. Регіон Латинська Америка у XXI ст. все більше привертає увагу дослідників своєю економічною привабливістю і важливим геополітичним значенням. Тому особливий інтерес до нього проявляють провідні актори міжнародних відносин, такі як США, країни ЄС, РФ і Китай. Самі ж країни регіону також зміцнюють свої позиції на міжнародній арені шляхом активізації зовнішньої політики, участі у позарегіональних інтеграційних об'єднаннях і посиленні інтеграційних процесів в Латинській Америці.

За час існування США латиноамериканська політика Вашингтону зазнавала деяких змін в залежності від ситуації в світі і Західній півкулі. Однак змінювалися в основному форми, методи і ідеологічне прикриття її здійснення. Сама ж суть і цілі залишалися незмінними: зміцнювати своє панування в регіоні, використовувати природні ресурси країн Латинської Америки, захищати інтереси своїх компаній, що діють в цьому регіоні, контролювати торгівлю і внутрішні ринки південних сусідів.

Для розширення і подальшого зміцнення своїх економічних і політичних позицій на континенті США запропонували країнам неоліберальну доктрину, яка, за їхніми словами, повинна була докорінно поліпшити економічне становище цих країн і дати простір для їх подальшого розвитку. Насправді ж правлячі кола США прагнули забезпечити свої власні інтереси, отримати доступ до ключових галузей латиноамериканських країн, що ставало можливим при втіленні в життя неоліберальної моделі розвитку. З цією ж метою континенту було запропоновано підтримати проект Вашингтону щодо створення АЛКА, яка, нібито, відкрила б ширші можливості для діяльності латиноамериканських компаній, а в дійсності, зняла б всі залишилися перепони для просування американського бізнесу.

Але слід зазначити, що прихід до влади в країнах регіону «лівих сил» не міг не вплинути кардинально не лише на внутрішню політику цих держав, але і на їхню зовнішньополітичну стратегію. Таким чином, актуальність даного дослідження визначається низкою зовнішньополітичних чинників, головними з яких, на думку автора, є трансформація зовнішньої політики

латиноамериканських держав після «лівого повороту» та її вплив на систему міжнародних відносин, зокрема на відносини із США.

Об'єктом дослідження є феномен «лівого повороту» в Латинській Америці.

Предметом дослідження є зовнішньополітична стратегія США щодо країн «лівого повороту» в ЛАКБ.

Хронологічні рамки. Нижньою межею дослідження є 1998 р., коли до влади у Венесуелі прийшов У. Чавес, якого вважають ідеологом латиноамериканських «лівих». Заради визначення історичних передумов сучасних процесів автор виходить за хронологічні межі, характеризуючи політичний розвиток регіону в ХХ ст. Верхньою межею будемо вважати 2019 р., що пояснюється сучасністю.

Територіальні рамки цього дослідження обмежені територією США, та країнами ЛАКБ, тобто державами «лівого повороту», які визначені пріоритетними у зовнішньополітичній діяльності США (Венесуела, Куба, Бразилія, Аргентина, Болівія, Нікарагуа, Еквадор, Колумбія, Гаїті, Гондурас, Парагвай).

Мета даної роботи полягає у дослідженні й висвітленні особливостей і закономірностей зовнішньополітичної стратегії США щодо країн «лівого повороту» в ЛАКБ.

Відповідно до мети поставлені наступні **завдання**:

- висвітлити стан наукової розробки проблеми, джерельну базу, понятійно-категоріальний апарат та теоретико-методологічні засади дослідження (принципи, підходи, методи);
- розкрити історичні передумови приходу до влади в країнах Латинської Америки «лівих сил»;
- дослідити класифікацію й особливості «лівих сил» в Латинській Америці;
- охарактеризувати ініціативи США щодо взаємодії в боротьбі з наркобізнесом у Латинській Америці («План Колумбія» та «Ініціатива Меріда»);
- розглянути американо-кубинське та американо-венесуельське протистояння на сучасному етапі;

- визначити позицію США щодо «лівих» президентів Болівії, Еквадору, Нікарагуа;
- прослідкувати вплив державних переворотів в Гаїті, Гондурасі і Парагваї на відносини із США;
- здійснити аналіз «особливих» відносин США із Бразилією та Аргентиною.

Наукова новизна визначається актуальністю досліджуваної проблеми і полягає у тому, що у рамках проведеного наукового дослідження:

- отримала подальшої систематизації історіографія проблеми та джерельна база дослідження;
- здійснено комплексне дослідження історичних передумов приходу до влади в країнах Латинської Америки «лівих сил» та розкрито їх класифікацію;
- охарактеризовано ініціативи США щодо взаємодії в боротьбі з наркобізнесом у Латинській Америці та досліджено американо-кубинське та американо-венесуельське протистояння на сучасному етапі;
- визначено позицію США щодо «лівих» президентів Болівії, Еквадору, Нікарагуа, а також прослідковано вплив державних переворотів в Гаїті, Гондурасі і Парагваї на відносини із США;
- вперше був здійснений аналіз «особливих» відносин США із Бразилією та Аргентиною.

Методологія та методи дослідження. У першу чергу, застосовувався діалектичний метод, який розглядає феномен «лівого повороту» у процесі та його взаємодії з іншими подіями в сусідніх державах та світі. Не можна не згадати також про системний метод, який дозволив досліджувати ситуацію в країнах з «лівими урядами» не відриваючи її від контексту концепції регіональної безпеки в інших країнах та позицій світового співтовариства, тобто як частину системи міжнародних відносин сучасності.

Крім того, доречним виявилось застосування історико-генетичного методу (аналіз історичної підоснови досліджуваних процесів) при виокремленні основних причин та історичних передумов приходу до влади «лівих сил» у Латинській

Америці. Також основним методом роботи став історико-хронологічний метод, який був найбільш корисним при послідовному аналізі усіх подій, що відбувалися в державах регіону.

Серед загальнонаукових методів були використані аналіз і синтез (розчленування проблеми на окремі складові з подальшим зведенням їх у загальну картину). Корисним був метод індукції та дедукції: перехід від конкретних фактів до загальних закономірностей і застосування загальних закономірностей до конкретних фактів. Наприклад, аналіз двосторонніх відносин латиноамериканських держав із США слугував основою для складання загального уявлення про еволюцію та специфіку формування регіональної безпеки. І навпаки, дослідження місця Латинської Америки у російській зовнішньополітичній стратегії дало змогу виокремити конкретні інтереси РФ у регіоні.

Одним із головних методів при роботі над проблемою став метод порівняльного політологічного аналізу. Цей метод дозволив виявити основні особливості та закономірності, що відрізняють «ліві уряди» в різних державах регіону і виокремити їхні типи. У цьому контексті також слід згадати аналітико-прогностичний метод, який дозволив автору на основі дослідження основних матеріалів та аналізу сучасної геополітичної ситуації в світі та регіоні зробити певні припущення щодо подальших змін у зовнішньополітичній стратегії латиноамериканських держав.

Практичне значення полягає в тому, що роботу написано в наукових і навчальних цілях. Матеріали дипломної роботи магістра можуть бути використані при написанні освітньо-кваліфікаційних та магістерських робіт, навчальних посібників і підручників, а також під час викладання загальних і спеціальних курсів, таких як «Міжнародні відносини та світова політика», «Актуальні проблеми країн Африки та Латинської Америки», «Сучасні тенденції міжнародних відносин», «Зовнішня політика країн Північної Америки», «Геополітика та геостратегія», різних спецкурсів тощо.

Апробація результатів дослідження відбулася на 2-х науково-практичних конференціях, зокрема Міжнародній науково-практичній конференції «Роль

суспільних наук у забезпеченні стабільності розвитку глобальних світових процесів» (м. Київ, 5-6 квітня 2019 р.); XII Всеукраїнській науково-практичній конференції студентів і молодих учених «Південна Україна у міжнародних відносинах: історія та сучасність» (м. Миколаїв, 24-25 травня 2019 р.).

Публікації:

1. Федоров О. В. Класифікація й особливості «лівих сил» в Латинській Америці // Матеріали міжнародної науково-практичної конференції «Роль суспільних наук у забезпеченні стабільності розвитку глобальних світових процесів». Київ, 5-6 квітня 2019 р. С. 84-88.

2. Федоров О. В. Ініціативи США щодо взаємодії в боротьбі з наркобізнесом у Латинській Америці («План Колумбія» та «Ініціатива Меріда») // Південна Україна у міжнародних відносинах: історія та сучасність. Миколаїв, 24-25 травня 2019 р.

Структура роботи відображає поставлені перед дослідженням цілі та завдання. Загальний обсяг її становить 126 сторінок, з них основного тексту – 116 сторінок. Дипломна робота магістра складається зі списку умовних скорочень, вступу, чотирьох розділів, дев'яти підрозділів, висновків, списку використаних джерел та літератури (92 найменування українською, російською, англійською мовами).

ОСНОВНИЙ ЗМІСТ ДОСЛІДЖЕННЯ

У вступі обґрунтовано актуальність обраної теми, визначено об'єкт, предмет, мету, основні завдання, територіальні та хронологічні межі, методологію та методи дослідження, розкрито наукову новизну, практичне значення дослідження та структуру роботи.

У першому розділі «**Концептуально-теоретичні засади дослідження «лівого повороту» у ЛАКБ**» подається аналіз стану наукової розробки та джерельної бази, проаналізовано понятійно-категоріальний апарат, принципи, підходи та методи дослідження проблеми. Розділ включає в себе два підрозділи.

У підрозділі 1.1 «*Стан наукової розробки теми, джерельна база, понятійно-категоріальний апарат дослідження*» з'ясовано, що використану для написання роботи літературу доцільно розподілити за проблемним критерієм на дві групи. Серед українських дослідників дослідженням цієї проблематики займається А. Киридон, В. Космина, З. Зазуляк, Т. Бессараб, Т. Богданова, А. О. Ткач, О. І. Ковальова, В. М. Шамраєва. Серед російських дослідників виділимо О. Белоглазова, М. Ісобчук, Є. Пашенцева, Л. Окунєву, Е. Дабагян, Г. Коларова. Найбільш активно це питання досліджують західні вчені, особливо представники американської школи: М. Кемерон, М. Кліері, Е. Шеміс, Валлерстайн, Дж. Кастанеді, Дж. Елермен, Є. Голінгер. Джерельну базу дослідження становлять міжнародні двосторонні договори латиноамериканських держав із США; внутрішньодержавні законодавчі акти, такі як конституції латиноамериканських держав; промови та інтерв'ю політичних діячів; інформаційні повідомленнями з електронних ресурсів. Головною категорією дипломної роботи виступає поняття «зовнішня політика» та «зовнішньополітична стратегія». Але так як воно має комплексний характер, розкриття його значення здійснювалося шляхом використання методології системного підходу, а також висвітлення таких понять як «держава», «регіон», «національний інтерес» тощо.

У підрозділі 1.2 «Принципи, підходи та методи дослідження проблеми» з'ясовано, що для дослідження «лівого повороту» в ЛАКБ було використано як загальнонаукові, так і конкретно-наукові методи дослідження обраної теми. Зокрема автор звернувся до методів аналізу і синтезу, індукції та дедукції, узагальнення, групування, описового методу, тощо. Серед спеціальних методів слід виділити аналітико-прогностичний метод і метод порівняльного політологічного аналізу. Дипломна робота виконана на основі компаративного, інституційного та системного підходу з використанням принципів об'єктивності, історизму і причинності.

У другому розділі «Загальна характеристика «лівих сил» в Латинській Америці» проаналізовано передумови «лівого повороту» в країнах Латинської Америки та наведена детальна класифікація «лівих сил» на території латиноамериканського регіону.

У підрозділі 2.1 «Історичні передумови приходу до влади в країнах Латинської Америки «лівих сил» названі такі передумови генезису цього феномену: 1) незалежно від успіху або невдачі економічних реформ 1990-х рр. та дискредитації традиційної економічної політики Латинської Америки, крайньої нерівності в Латинській Америці, бідність та зосередження багатства, доходів, сила та можливість означали, що її треба керувати зліва від центру, а поєднання нерівності та демократії стало основою для «лівого» руху; 2) поява широкомасштабної демократизації та консолідації демократичних виборів як єдиного шляху до влади призвела до перемог «лівих» – саме через соціальну, демографічну та етнічну конфігурацію регіону.

У підрозділі 2.2 «Класифікація й особливості «лівих сил» в Латинській Америці» усі «ліві рухи» у Латинській Америці автор пропонує поділити на радикальні і помірні. Межа між групами проходить по вектору ставлення до держави, ринку, форм і методів здійснення соціальних перетворень, рушійним силам цього процесу, розуміння демократії, а також до

міжнародної проблематики: оцінці ролі США, МВФ, АЛКА, нового світового порядку.

У третьому розділі **«Основні складові зовнішньополітичної стратегії США щодо латиноамериканських країн «лівого повороту» у XXI столітті»** було прослідковано зовнішню політику США щодо «лівих режимів» на прикладі Колумбії, Куби та Венесуели.

У підрозділі 3.1 *«Ініціативи США щодо взаємодії в боротьбі з наркобізнесом у Латинській Америці («План Колумбія» та «Ініціатива Меріда»)»* виявлено, що найбільш відомим планом по боротьбі з наркобізнесом був «План Колумбія», призначений також для боротьби з ультралівими організаціями, такими як FARC, які контролюють багато районів вирощування коки протягом останніх десятиліть. Взагалі, починаючи з 1999 р., конгресом США на цей план було виділено близько 6 млрд. дол. Результати себе не виправдали. Провал «Плану Колумбія» негативним чином позначився на загальній ситуації протидії перекиданню галюциногенів з Латинської Америки в США і Європу. Адміністрація Д. Трампа продовжує боротьбу з наркотичною проблемою та підготувала новий план по боротьбі з опіоїдною кризою в країні, який передбачає введення смертної кари для деяких наркоторговців.

У підрозділі 3.2 *«Американсько-кубинське та американсько-венесуельське протистояння на сучасному етапі»* виявлено що США хочуть досягти своїх цілей через зближення, шляхом зміцнення торговельних зв'язків, перш за все з кубинським приватним сектором, інтенсифікації контактів між представниками громадянського суспільства. У Вашингтоні сподіваються посприяти трансформації економічної і соціальної структур кубинського суспільства, що, в свою чергу, теоретично повинно привести і до політичних перетворень. США почали застосовувати різні інструменти тиску щодо Венесуели в період президентства Дж. Буша-мол. і прихід до влади Б. Обама кардинально не змінив ситуацію. Вашингтон регулярно звинувачує Каракас у небажанні взаємодіяти в сфері боротьби з наркотиками

і тероризмом, висловлює заклопотаність порушенням прав людини і погіршенням якості демократії в країні. На основі цих звинувачень були введені санкції проти низки венесуельських політиків, чиновників і державних компаній, однак звертає на себе увагу обмежений характер цих санкцій, які багато в чому носять символічний характер.

У четвертому розділі «Політика США щодо «лівих режимів» в Латинській Америці у XXI столітті» було проаналізовано зовнішньополітичні цілі Вашингтона щодо Болівії, Еквадору, Нікарагуа, Гаїті, Гондурасу та Парагваю після приходу до влади «лівих».

У підрозділі 4.1 «Позиція США щодо «лівих» президентів Болівії, Еквадору, Нікарагуа» виявлено, що один із традиційних способів боротьби з латиноамериканськими картелями, що займаються постачанням кокаїну в США і Європу – це знищення плантацій коки Болівії. Основними політичними партнерами Нікарагуа є лівоорієнтовані країни Латинської Америки (Венесуела, Куба, Болівія та Еквадор). Це викликає невдоволення у Вашингтоні, і відносини між цими країнами залишаються прохолодними. «Ліві режими» Болівії, Нікарагуа, Еквадора як і раніше зацікавлені в нормалізації відносин із США. Практично у всіх з них зберігається зацікавленість в привілейованому доступі на ринки США.

У підрозділі 4.2 «Вплив державних переворотів в Гаїті, Гондурасі і Парагваї на відносини із США» виявлено що значний резонанс у світовій громадськості викликали державні перевороти, що відбулися вже в новому тисячолітті за сприяння США в Гаїті (2004 р.), в Гондурасі (2009 р.) і Парагваї (2012 р.). Вашингтон маніпулював ОАД, щоб виграти час і тим самим дозволити незаконному режиму консолідуватися, і в той же час, щоб перешкодити негайному поверненню президента Селайї до влади. Ця стратегія була покликана узаконити режим де-факто і перешкодити опору народу Гондурасу. США намагаються взяти під контроль ці країни і заодно прив'язати до себе лівоцентристські режими Південної Америки, протиставити їх Кубі і Венесуелі.

У підрозділі 4.3 «Особливі» відносини США з Аргентиною, Бразилією» автор стверджує, що за часів перебування при владі Б. Обама відносини між США та Аргентиною були досить напруженими. Американського президента не влаштовував уряд К. Кіршнер. Аргентина оголосила дефолт (відмова від платежів по боргах) у 2001 р. після економічної кризи, після чого почала тривалий процес реструктуризації боргів. США також звинувачували К. Кіршнер в тому, що вона узурпувала владу і переслідує опозиційну пресу. Бразилія як найбільша і економічно розвинена країна регіону займає центральне місце в латиноамериканській стратегії Вашингтону. Протягом останніх років взаємини між двома державами розвиваються непросто: прагнення Бразилії до лідерства в Латинській Америці і бажання грати більш важливу роль в світових справах не завжди знаходять розуміння в США. В цілому відносини Вашингтону і Бразилії протягом останніх років розвивались вкрай суперечливо.

У **висновках** узагальнено головні результати поведеного дослідження:

1. Феномен «лівого повороту» в Латинській Америці є досить маловивченим вітчизняними дослідниками. Більшу увагу цьому явищу в ЛАКБ приділяють російські і американські дослідники, що можна пояснити, з однієї сторони, активізацією російської політики у регіоні, а з іншої, втратою США своїх позицій у Латинській Америці. Це робить дане дослідження актуальним та необхідним для української науки. За допомогою джерельної бази, яка представлена офіційними документами та науковими статтями, можна краще зрозуміти, проаналізувати та зробити самостійні висновки, базуючись на різних матеріалах при проведенні цієї дослідницької роботи. Слід відзначити, що істотну роль у вивченні методологічної бази відіграє принцип історизму, на якому побудовано дослідження зовнішньополітичної стратегії США щодо країн «лівого повороту» в Латинській Америці.

2. Серед основних причин приходу до влади в Латинській Америці «лівих сил» в кінці ХХ – на початку ХХІ ст. автор пропонує виділити такі: а)

історичний теоретичний базис, що був закладений ще в працях С.Болівара; б) політичний розвиток протягом ХХ ст., який характеризувався правлінням авторитарних режимів; в) криза неоліберальної моделі розвитку та її соціальні та економічні прорахунки, які проявилися в 1990-х рр.: маргіналізація суспільства, нестійкий економічний розвиток, зростання нерівності, корупція; г) соціальна, демографічна та етнічна конфігурація регіону; д) розпад Радянського Союзу, що завершив біполярне протистояння і став початком нової епохи.

3. «Ліві уряди» в Латинській Америці можна умовно поділити на дві основні групи: радикальні і помірні. Наприклад, уряди Уругваю та Еквадору є прикладами впровадження більш ліберальної політики, а Венесуела і Болівія – представниками більш радикально налаштованих сил. Радикальні уряди характеризуються відкритою антиамериканською риторикою, спробами неконституційного приходу до влади, кардинальними реформами у внутрішній політиці.

4. У сфері безпеки США здійснюють низку програм, спрямованих на боротьбу з наркотрафіком і організованою злочинністю. Найважливішими зусиллями США в цьому напрямку стали «План Колумбія» та «Ініціатива Меріда». Оскільки для широких верств маргінального населення в Латинській Америці торгівля наркотиками є одним з небагатьох способів вирватися з убогості, адміністрації Б. Обама та Д. Трампа прагнули поєднати силові методи боротьби з наркотрафіком з фінансуванням програм соціально-економічного розвитку Мексики, Колумбії, країн Центральної Америки і Карибського басейну.

5. В цілому прихильники нормалізації відносин з Кубою, які мали значний вплив у період президентства Б. Обама, в значній мірі втратили важелі впливу на діючу адміністрацію в результаті активних лобістських дій противників кубинського уряду. На ситуацію також вплинуло те, що за час ініційованого Б. Обамою зближення американські компанії не змогли здійснити широкомасштабну експансію на кубинський ринок. Торгівельно-

економічне ембарго, відміна якого у період правління Б. Обама здавалася близькою продовжить діяти як мінімум до кінця терміну повноважень Д. Трампа. У період президенства Б. Обама стратегія США щодо Венесуели зводилася до того, що Вашингтон здійснював обмежений тиск на венесуельську владу і підтримував опозицію, не розриваючи при цьому контакти з урядом. Під час розробки політики щодо Каракасу адміністрація Д. Трампа враховувала інтереси американських нафтових компаній, які імпортують венесуельську нафту і які володіють низкою активів на території самої Венесуели.

6. США вводять санкції щодо Болівії, Еквадору, Нікарагуа під приводом узурпації влади і порушення прав людини правлячими режимами. Метою США є зміна влади в цих державах і відновлення американського впливу в Західній півкулі. За підсумками виборів в Нікарагуа 2006 р., Д. Ортега і його партія «Сандіністський фронт» знову взяли кермо влади в свої руки. Спільною рисою всіх цих режимів стали антиамериканізм, відхід з фарватеру зовнішньої політики США і втручання держави в економіку, націоналізація об'єктів приватної власності, в тому числі американської. Майже одночасний прихід до влади демократичним шляхом лівоорієнтованих президентів в Болівії, Еквадорі, Нікарагуа став неприємною несподіванкою для США.

7. Серйозною перевіркою для адміністрації Б. Обама стала політична криза в Гондурасі в 2009 р., коли військові Гондурасу повалили законного президента М. Селайю. Державний департамент, а потім і Білий дім засудили переворот так само, як і інші країни Західної півкулі. США проголосували за припинення членства Гондурасу в ОАД до відновлення в країні демократії і ввели ряд санкцій. Однак незабаром позиція США зазнала суттєвих змін: Вашингтон перестав наполягати на поверненні Селайї до влади і визнав президентські вибори, що пройшли під контролем сил, які здійснили переворот. Після виборів США повністю відновили зв'язки з цією центральноамериканською країною і допомогли обраному президенту

консолідувати владу. Багато в чому така позиція Вашингтону пояснюється тим, що до влади в Гондурасі прийшли проамериканські сили. Наступним ударом по лівим став імпічмент у 2012 р. прихильника теології звільнення президента Парагваю Фернандо Луго, на якого було покладено відповідальність за жертви під час виселення селян з самовільно захоплених ними земель. Задля збереження стабільності глава держави підкорився рішенням конгресу. До завершення терміну президентських повноважень його обов'язки були покладені на віце-президента Федеріко Франко.

8. У взаємодії з Аргентиною адміністрація Д. Трампа продовжує приділяти увагу питанням співробітництва в таких сферах, як боротьба з незаконним обігом наркотиків, відмиванням коштів, фінансуванням тероризма, корупцією і іншими видами незаконної діяльності. Протягом всієї історії США розглядали Бразилію як одного із своїх ключових партнерів у Західній півкулі і найбільш важливого гравця в латиноамериканському регіоні. Додатковий розвиток у період президентства Д. Трампа отримає тренд на посилення воєнного співробітництва по лінії Вашингтон-Бразилія. Першочергова увага приділяється наданню нового імпульсу в сфері воєнно-технічного співробітництва на фоні зростаючої конкуренції в цій сфері з боку КНР, РФ та ЄС.

АНОТАЦІЯ

Федоров О. В. Зовнішньополітична стратегія США щодо країн «лівого повороту» в ЛАКБ. – На правах рукопису.

Дипломна робота на здобуття освітнього ступеню «магістр». – Чорноморський національний університет імені Петра Могили, Миколаїв, 2019.

Прийшовши до влади на початку ХХІ ст. «ліві» політичні сили Латинської Америки продовжують утримувати лідируючі позиції у великій кількості країн регіону. Лідерами «лівого руху» залишається Венесуела, Болівія, Уругвай, Колумбія і Еквадор.

У процесі дослідження автор приходить до висновку, що незаконний оборот наркотиків і пов'язане з ним стрімке зростання злочинності є головною проблемою держав Латинської Америки в сфері безпеки, яка безпосередньо зачіпає США як основного споживача наркотичних речовин. «Ліві режими» як і раніше зацікавлені в нормалізації відносин із США. Практично у всіх з них зберігається зацікавленість в привілейованому доступі на ринки США.

Ключові слова: США, зовнішньополітична стратегія, країни «лівого повороту», ЛАКБ.

SUMMARY

Fedorov O. V. US foreign policy strategy for the «left turn» countries in LAC. – Manuscript.

Graduate work for obtaining an educational degree «master». Petro Mohyla Black Sea National University, Mykolaiv, 2019.

Having come to power at the beginning of the 21st century due to the ineffectiveness of neoliberal reforms in the economic sphere, the “left” political forces of Latin America continue to hold leading positions in a large number of countries in the region. The leaders of the “left movement” remain Venezuela

(despite the death of the ideologist of the movement U. Chavez), Bolivia, Uruguay, Colombia and Ecuador.

In the course of the study, the author comes to the conclusion that drug trafficking and the associated rapid increase in crime is the main security problem for Latin American states, which directly affects the United States as the main consumer of narcotic drugs. Washington hopes to help transform the economic and social structures of Cuban society, which, in turn, should theoretically lead to political transformations. The US strategy regarding Venezuela will remain the same as in recent years – Washington will strive to exercise limited pressure on the Venezuelan authorities, maintain the opposition, but not completely sever contacts with the government. The “left regimes” of Bolivia, Nicaragua, and Ecuador are still interested in normalizing relations with the United States. In almost all of them, there is still interest in privileged access to US markets. The United States is trying to take control of Haiti, Honduras, and Paraguay and at the same time bind to the center-left regimes of South America, to oppose them to Cuba and Venezuela.

Key words: US, foreign policy strategy, «left turn» countries, LAC.